

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng
Tận Diệt Si Mê

Tận Diệt Si Mê

Paris, ngày 6 tháng 11 năm 1984

Thưa các bạn,
Hôm nay là ngày chủ nhật, buổi thiên chung của tất cả các bạn nơi đây, nhân dịp có sự hiện diện của tôi đến thăm các bạn, trước khi tôi lên đường đi Amphion les Bains tịnh dưỡng, cho đến lúc Đại Hội, tôi sẽ diện kiến các bạn và lúc đó chúng ta sẽ tiếp tục sinh hoạt chung.

Cuộc đời luôn luôn thay đổi đổi thay, chúng ta hàng năm đều tương ngộ, nhưng mà năm nay có hơi trễ có sự hiện diện của tôi tại đây. Tôi thiết tưởng, tuy tôi không có mặt tại nơi đây nhưng mà các bạn đã rất cố gắng trở về với chính mình và phát đại nguyện tự sửa mình, ăn năn hối cải để sớm đạt tới sự thanh thoát của nội tâm hơn. Điều

này, mọi người đã tự nhắc trong giờ thiền, mà sau cơn thanh tịnh cảm thấy thanh thoát, rồi trở lại với xã hội động loạn, biết bao sự lo âu. Thời cuộc, sanh hoạt, thay đổi, nhưng mà người tu về Vô Vi, chúng ta đã ý thức rõ, chơn tâm của chúng ta phải hướng thượng và trở về với điển giới, thì sự lo âu đó chỉ là tạm thời. Nhưng mà nó cũng là bài học, để đo lường sự thanh tịnh thức tâm của mọi hành giả. Các bạn đã và đang nếm trong cảnh đòi hỏi. Ngay trong chơn tâm của các bạn, đầy đầy sự trực ô bao vây, đòi hỏi, tranh chấp, tự ái. Từ ngày các bạn tu thiền Vô Vi tới nay cũng cảm thấy sự trì trệ của chính mình. Có nhiều người đua đòi trên lý thuyết nhưng mà thực hành không có bao nhiêu, rồi đâm ra oán trách người này, oán trách người nọ, tự làm trì trệ và giảm lấy phẩm giá chính thức tu học của chính mình! Chúng ta là người tu Vô Vi, đã nói rằng, chúng ta tu về phần hồn, hướng thượng, giải thoát, tại sao chúng ta

còn tranh chấp về đời, và chúng ta còn cuồng cuồng trong sự kích động và phản động làm gì? Chúng ta phải nhìn rõ hành động của chúng ta và lời hứa của chúng ta có đúng hay là không?

Nguyện về với Thượng Đế, nguyện tu thanh tịnh, nguyện gánh vác cả càn khôn vũ trụ để xây dựng niềm tin sẵn có của chính mình, nhưng mà rốt cuộc rồi đâm ra chán chê tăm tối. Tại sao? Vì thiếu kiên nhẫn, mà không thấy rõ hành trình ta phải đi, đi bằng cách nào mới thành đạt? Cho nên đức nhịn nhục là quan trọng, mỗi mỗi trước mắt, hay là qua lỗ tai chúng ta, qua lỗ miệng chúng ta, đều là thử thách chơn tâm. Cho nên chúng ta phải thấy rõ điều này. Những sự thử thách đó là dẫn tiến tâm linh, nếu tâm linh vẫn giữ một mực thanh tịnh, trước như sau thì luôn luôn đều đều tiến hóa, không nên vì nhảm lẫn bởi ngoại cảnh mà tạo

sự tằm tối cho chính mình.

Tôi đã thưa cùng các bạn nhiều lần, chính tôi là người thực hành, chính tôi là người ở trong sự tranh chấp, chính tôi là người trong sự mê loạn, chính tôi là con người sân si. Do sự cố gắng tu học, ngày hôm nay, tôi đã chịu đựng rất nhiều, chính các bạn cũng thấy, sự gánh vác của tôi và sự lo tu học hằng đêm, thâm lượm được mọi sự thanh tịnh đóng góp cùng các bạn, và cũng đã được sự xây dựng của các bạn, qua sự kích động, lời nói từ trong thâm tâm của các bạn, chưa bao giờ nói ra với tôi, nhưng mà tôi biết.

Sự phản kháng vì sự trì trệ, sự buồn bực vì sự trì trệ, sự sân si vì sự trì trệ của chính mọi cá nhân. Điều này tôi thấu đáo. Tại sao tôi hiểu được điều này rất rõ? Vì trước kia tôi cũng đã và đang đi như vậy.

Thành ra tôi đã thực hành và tự giải tỏa được! Cho

nên đem cái khoa chuyên môn này, mà để cho các bạn tự thức và tự giải tỏa, để các bạn thấy rõ, chính ta là người quan trọng, chính ta là thật sự đặt ta vào trong con đường bi trí dũng, để tiến hóa. Vậy ta là ai? Ta là sự sáng suốt! Sự sáng suốt là gì? Là phần hồn! Cho nên các bạn phải hiểu, khi chúng ta thanh tịnh, chúng ta quân bình, chúng ta thăng hoa dễ dàng. Cho nên các bạn cũng có tu được, và nhiều bạn thấy rằng, tôi đã xuất, tôi đã đi, tôi đã thấy này, đã thấy nọ. Tại sao lúc này bạn không thấy? Vì các bạn mất quân bình! Tại sao mất quân bình? Vì các bạn trở về với nghề cũ của các bạn là sân si, hờn giận. Cho nên càng tu càng trì trệ! Mà càng trì trệ thì càng bị nhồi quả nhiều! Vì sao? Thượng Đế đã sắp đặt rất rõ ràng! Sự trì trệ thì phải được điều luyện nhiều hơn, khổ hơn mới tiến hóa. Mỗi mỗi chậm lụt trì trệ là bị sự kích động và phản động phủ đầu, làm cho tâm canng thì phé thận bất ổn. Chúng ta có pháp soi hồn, pháp

luân, thiên định là đã thấy rõ mỗi đêm phải làm, bất cứ giá nào, phải cố gắng, để đi tới. Trước kia Tam Tạng thỉnh kinh cũng vậy, trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, bất cứ những sự phá khuấy pha dèm ở xung quanh, mắt còn của ngoại cảnh, đều là không lưu ý, và chỉ chú ý chơn tâm tu, và hạnh đức để tiến hóa!

Ngày nay các bạn ở trong chu trình cấp bách, được điều luyện và ở trong hoàn cảnh kích động và phản động trực tiếp và các bạn thấy rõ cái cơ tiến hóa trong nội thức, và ngày hôm nay các bạn thức tâm chịu tu. Vậy tại sao không tiến? Nếu chúng ta tiến thì chúng ta phải bỏ mê bỏ chấp. Nếu chúng ta còn ôm lấy sự mê chấp làm sao chúng ta tiến? Cứ tạo sự sai lầm cho chính mình, tạo sự hèn yếu cho chính mình, tạo sự lệ thuộc cho chính mình. Vì việc này, vì việc nọ mà tôi thua lỗ. Vì việc này, vì việc nọ mà tôi phải buồn ghét. Đó

là tạo sự yếu hèn, thiếu dũng.

Cho nên người tu thanh tịnh, chúng ta dòm một vị Phật ngồi thiền, thanh tịnh, một vị Phật. Một tượng Phật đặt trong chùa, chúng sanh đến đó trút biết bao nhiêu rác, nhưng mà Ngài cũng bỏ ngoài tai. Tại sao ngài bỏ ngoài tai? Vì ngài thấy rằng, sự kích động và phản động đương nhiên, đó là luật Trời, trong cơ tiến hóa. Chỉ giữ sự thanh tịnh mà để cho chúng sanh thấy rõ rằng, chỉ có thanh tịnh mới tự cứu được. Ngày hôm nay chúng ta tu thiền để đạt những gì? Tu thiền để sửa mình, lập lại trật tự, lập lại quân bình, để trở về với sự thanh tịnh và sáng suốt. Thì các bạn không nhiều thì ít cũng đã đi được giai đoạn. Trước kia các bạn ồn ào sân si, gia đình bất ổn. ngày nay các bạn ý thức, đặng tới là các bạn hiểu rồi, phải trái các bạn minh rồi, tâm các bạn tự thức. Nhưng mà khi bắt đầu thức thì

các bạn đừng cho đó là sự thua lỗ. Khi thức các bạn mừng và để nắm sự thanh tịnh để đi tới. Nếu cho đó là thua lỗ, thì các bạn phải tự giam lấy mình, trở lại cảnh cũ không? Chúng ta ngựa hay không ăn cỏ cũ. Ngựa hay là chỉ có đi tới! Cho nên người tu không nuôi chấp mê! Phải tha thứ và thương yêu trong tinh thần xây dựng. Đừng đem cái trí ngu muội của chính mình mà muốn đê bẹp người khác. Chuyện đó thiên cơ không cho phép. Kể cả con vi trùng, con dòi, con ốc nó cũng không chịu lệ thuộc, hưởng hồ gì chúng ta bắt người khác lệ thuộc chúng ta. Điều đó không đúng! Chúng ta phải minh bạch, phải sáng suốt, phải tận độ.

Trở về với thanh tịnh, hạnh hi sinh phải cao.
Bỏ tánh hư tật xấu là hạnh hi sinh phải cao.
Không nuôi sự chấp, mới là người tu, mới tìm rõ thực chất của chính người tu. Cho nên vốn

ven chúng ta đâu phải tu trong tay trong chân, có phải tu cái xác này đâu. Vì cái xác này rước sự động loạn, tạo nghiệp, làm cho tâm thức của chúng ta càng ngày càng ô nhiễm. Cho nên chúng ta phải dùng kỳ công, mà để tu để giải cái trược đang bám trong tâm thức của chúng ta. Thì chúng ta phải sáng suốt hơn, để tìm những cái gì đã và đang đến với chúng ta. Những chuyện đã và đang đến này là đánh thức, đó là một ân huệ chứ không phải oán, đó là ân! Cho nên chúng ta đã nhận sai, đây là oán. Đây là một ân, để thử tâm chúng ta, thử coi chúng ta còn có kể công với Trời Đất không. Chúng ta làm một việc có chút xíu mà chúng ta muốn kể công với ông Trời, làm sao chúng ta tiến tới gần Ngài được. Ngài làm biết bao nhiêu việc cho chúng ta, ngày lẫn đêm, để chúng ta có thanh khí an dưỡng, có sự ấm no hằng ngày. Do ai, do đâu, có phải do sự cấu trúc của siêu nhiên mà chúng ta có không? Tại sao chúng ta làm một việc

nho nhỏ như vậy mà còn so đo với những người khác.

Cho nên phải phát tâm, phát tâm như Ngài, vì chúng ta tin tưởng Ngài, ít nhất chúng ta con Ngài, mà chính chúng ta cũng là Ngài. Chúng ta phải đi đúng đường lối Ngài đã và đang đi, chúng ta phải lập hạnh, hi sinh, dũng tiến, để vượt qua những sự nan giải hiện tại. Đừng ôm một tâm thức eo hẹp, mà làm cho chúng ta không bao giờ tiến được. Dù bỏ cái này bắt cái kia cũng vậy. Các bạn nói tu Vô Vi, không tu được, chán, các bạn đi qua đạo khác, cũng bao nhiêu công chuyện đó. Các bạn lấy con vợ này, các bạn bỏ, các bạn lấy con vợ khác, cũng bao nhiêu công chuyện đó thôi. Cơ sở này, các bạn không làm, đi qua cơ sở kia cũng bao nhiêu công chuyện đó thôi. Sanh trụ hoại diệt, kích động và phản động, các bạn không bao giờ có thể từ chối được.

Khi chúng ta ý thức được thì ở đâu cũng vậy, tâm chúng ta vững vàng tu học, trời không phụ chúng ta, trời đâu có xa cách chúng ta, nếu các bạn thanh nhẹ. Trời là sự thanh nhẹ và sáng suốt. Còn nếu chúng ta thanh nhẹ và sáng suốt, chúng ta phải hòa tan với Thượng Đế không? Mà hoà tan với Thượng Đế thì chúng ta đâu còn sự đau khổ, buồn tủi, đâu còn sự so sánh, phải hiểu rõ điều này, vun bồi dũng chí.

Cho nên chúng ta là người Việt Nam, đã ở Việt Nam ra đây, chúng ta không thể tưởng tượng ngày hôm nay chúng ta được hội ngộ ngồi đây để nghe đạo, nghiên cứu đạo pháp, ngoài sức tưởng tượng của chúng ta. Vậy chúng ta phải làm sao đây? Chúng ta sống trong sự bất ngờ, vậy cái gì là hạnh phúc? Chúng ta phải ôm sự thanh tịnh mà các bạn càng nuôi dưỡng được sự thanh tịnh và sáng suốt, hỏi chứ cái sự may

mắn đó, nó còn hơn cái may mắn này nữa không? Chắc chắn nó sẽ hơn, vì bạn mới ý thức được phần hồn của bạn là tiến hoá tới vô cùng và không bao giờ diệt tuyệt! Mắt mũi tai miệng, cơ thể này nó diệt, chớ còn tâm linh các bạn không bao giờ diệt. Mà cơ cấu mắt mũi tai miệng này để cho phần hồn trú ngụ, tham gia trong trường đời mà để dự thi. Mọi người chúng ta đây, đã và đang tham gia, và đang dự thi! Càng chịu thi nhiều, đức nhịn nhục càng ngày càng cao thì sự tiến hóa càng ngày càng nhanh hơn và thanh thoát hơn. Hỏi chứ các bạn chán đời, tự tử chết đi, thì chắc gì các bạn được cảnh thanh thoát? Mà chính các bạn hiện tại, ở trong khổ và hành khổ, vượt khổ, và tự đạt, tự kiểm, tự phê. Cái nào hơn? Cái tánh chất hiện tại hơn hay là cái tương lai, các bạn nói tôi tự tử chết rồi tôi thành tiên thành Phật, cái nào hơn? Cái nào nắm chắc hơn? Thì có cơ hội có pháp tự hành, thì cái đó chắc chắn rằng, mỗi chúng

ta đều nhìn nhận rằng, tôi nắm chắc sự kiểm soát của tôi hơn. Thì các bạn phải giữ lấy sự kiểm soát đó là hành pháp.

Mượn một cái pháp, trước khi hành, chúng ta đã hiểu rõ cái đường lối khứ trước lưu thanh, thì mỗi ngày mỗi đêm chúng ta phải hành để khứ trước lưu thanh, thì mới giải tỏa được những sự tăm tối đó. Chúng ta không thể lẫn quẩn trong sự tham sân si hỉ nộ ái ố mãi mãi được. Chúng ta bỏ, nghe đó và bỏ không nghe, chỉ lo xây dựng cái tâm chúng ta tiến hóa là được rồi. Không nên nghe một điều lớn nhỏ nào đó rồi đâm ra tranh chấp, rồi không nên cố ý điều này và không có thấy bề trái của điều kia. Sự tiến hóa và thay đổi là vô cùng! Các bạn căn cứ trong hóa chất. Một hóa chất pha vô nước khác, pha vô lửa khác, nó thay đổi khác, mà để lâu khác, mà xử dụng liền nó cũng khác. Thì

nó có khuyết phát triển của nó và có sự tiến hóa! Và vẫn lưu lại đời đời thì tánh chất của nó không mất! Tánh chất của cọng cỏ cũng không mất, huống hồ gì tánh chất của con người.

Cho nên chúng ta thấy rằng, sự tiến hoá đời đời! Qua thanh lọc thì được cao siêu hơn, hữu dụng hơn, sáng suốt hơn! Thì ngày hôm nay chúng ta làm gì đây? Huynh đệ tử muội chúng ta đang ngồi đây để làm gì? Đang thanh lọc cái gì? Chúng ta nói chúng ta đang tu, tu để làm gì? Tu để lập lại trật tự! Mà lập lại trật tự để làm gì? Để chứa đựng thanh quang? Thanh quang là cái gì? Khi tôi nhẹ tôi mới cảm thấy thanh quang! Hàng ngày các bạn đang hưởng thanh khí điển của cả càn khôn vũ trụ, mà nói ra tới thanh quang thì các bạn phủ nhận, phủ nhận!

Hỏi các bạn thanh tịnh ngồi đây, ai cho tôi sự sống đây? Ai cho tôi sự nhẹ nhàng đây? Vậy các bạn tìm chiều sâu của sự nhẹ nhàng nó vô cùng tận! Cho nên các bạn thanh tịnh mới tìm ra! Thì chúng ta cần sự thanh tịnh, Và thanh tịnh là gì? Là trật tự. Mà chúng ta trở về với trật tự, chúng ta đâu còn chấp mê, trách người này, oán người kia, hữu ích gì cho ta? Chỉ làm loạn cho chính mình mà thôi! Mà sửa mình, thì đi tới sự sáng suốt và thanh tịnh! Còn trách người khác là làm loạn cho chính mình! Tại sao chúng ta còn ngu muội, lại làm loạn cho chính ta, không giúp ta lại làm loạn cho ta?

Cho nên chúng ta nghe đó, bỏ không nghe, không nghĩ quá khứ và cũng không nghĩ tương lai! Thì đâu các bạn cũng đi được, lúc nào bạn cũng giữ sự thanh tịnh! Tôi đã nói, sự thanh tịnh và sáng suốt đến với bạn, bạn làm một việc bằng mười người làm! Bạn

nghĩ một việc chút xíu thôi nó trảng giang đại hải, nó mở trong tâm thức các bạn, an ninh vô cùng, trước sau như một, trên dưới như một. Chơn tâm của các bạn là vô cùng thanh thoát!

Cho nên các bạn còn ở trong tranh chấp, tranh chấp hiểu một mặt và không hiểu một mặt, cũng đâm ra phê phán! Tại sao các bạn không chịu phê phán lấy các bạn, tại sao các bạn không kiểm soát lấy sự sai lầm của chính bạn. Cố gắng đi bạn, kiểm soát sự ai lầm của chính ta, ta mới có cơ hội tiến! ! Nếu kiểm soát sự sai lầm của người khác, ta chỉ có thụt lùi và xa cách!

Cho nên sự thành công của chư Phật đều bị phê bình. Sự thành công của chư tiên đều bị phê bình! Giai đoạn tiến tới thành công đều là bị phê bình, là ngu muội, là điên rồ, không biết sống. Cũng như một vị Phật, bỏ tất cả đi tu là không biết sống. Hiện tại các

bạn bỏ những sự tranh chấp, thì thế gian cho các bạn là ngu. Nhưng mà sau cái ngu, thì các bạn đi đứng đầu! Tại sao ngu lại đứng đầu? Tôi bỏ gánh nặng rồi, thân tôi nó nhẹ nhõm. Đó là các bạn đã giải được nghiệp! Các bạn còn ôm gánh nặng, làm sao các bạn giải nghiệp được? Tâm thức các bạn phải bỏ ngay tức khắc, không dính dấp, không liên hệ. Thì sự sáng suốt của các bạn nó sẽ bùng phát ra.

Đạo là tự nhiên trong tâm, mà các bạn đem ô trọc lại đè nó, nó làm sao nó phát triển nổi. Các bạn phải hiểu điều này! Không nên đẩy ta vào trong chỗ eo hẹp! Phải lui trở về vị trí sáng suốt vô cùng! Từ bi là sức mạnh! Vậy chứ các bạn tu đến nay, các bạn đã hiểu được từ bi và đã thực hiện từ bi chưa? Luôn luôn trong tranh chấp, không làm mà chỉ chấp không! Người khác lại làm, bị phê bình, bị oán trách. Đi oán trách người ta và phê bình

người ta và oán trách người ta. Nhưng mà những người thanh thoát đó là họ nhịn. Họ luôn có cơ hội nuôi cái đức nhịn nhục của họ hơn. Họ bị phê bình, họ bị pha dèm, nhưng mà tâm thức họ lúc nào cũng thanh tịnh trong tinh thần cứu độ! Vì họ đi trước, họ hiểu việc phải làm, và chính họ phải làm luôn luôn và không ngừng nghỉ, họ mới qua được tai nạn. Mà chính ta là người tranh chấp, tại sao chúng ta tai nạn nhiều? Bình tâm đi các bạn, để thấy rõ, ta cần tu, cần giải thoát! Chúng ta đã ý thức rõ, chúng ta xuống đây để học hỏi và tiến hóa, chứ không phải xuống đây đung đầu vô sự tranh chấp mê muội. Phải nhớ điều này. Cho nên phải biết tha thứ! Tha thứ trước mới thương yêu sau! Miệng nói thương yêu mà không biết tha thứ thì không bao giờ có giá trị đối với chúng sanh!

Cho nên chư Phật lúc đi tu cũng bị mang tiếng, chư

tiên cũng bị mang tiếng, đồ vô dụng! Nhưng mà ngày hôm nay những người đã bị đau khổ rồi, bị đời vày xéo rồi, bị sự chà đạp liên tục rồi, mới quý những vị đó, và thấy những vị đó ở trong sự chà đạp, mới vun bồi được dũng chí, và ở trong sự chà đạp, người mới đạt được ý nguyện từ bi!

Sau cơn đau đớn, thì tràn đầy tha thứ, thấy khả năng của chính hành giả vô cùng tận, rồi mới trở lại thấy sự sai lầm của chính mình. Càng thấy sự tăm tối của chính mình, càng cố gắng tu hơn, càng thấy rõ sự ngu muội của chúng ta mới thấy phải tu hoài hoài!

Các bạn thấy mặt các bạn dơ hôi các bạn còn đi rửa mặt, huống hồ gì các bạn thấy tâm thức các bạn tăm tối, rồi các bạn không tạo cho nó sáng sao? Cho nên khi chúng ta thấy tâm thức của chúng ta nặng nhọc, vì cái lý tranh chấp của cái lưới trần, mà nó cuống

cuồng, nó lôi cuốn chúng ta càng ngày càng đi xuống trong tà dâm. Chúng ta từ chối nó để đi lên, mà các bạn cứu cả nó luôn. Khi các bạn được lên cao rồi, thì cứu cả hai, chớ không phải giết một và cứu một. Cho nên chúng ta càng ngày càng tu, phải thành thật nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, sự bộc phát bất chánh trong tâm thức của chúng ta, đã oán trách người khác một cách vô lý tăm tối mà không chịu nghiên cứu, để đi tới, chúng ta mất cơ hội tiến hóa!

Cho nên tôi thấy rằng, những người Vô Vi phải nên thực hành, chớ không nên dùng lý thuyết. Tôi đã nói có hai loại người hiện tại? Mới có sơ sơ phát triển cũng có hai loại, một loại Vô Vi lý thuyết, nói không mà không hành, thì tự giam hãm phần hồn của họ ở tương lai. Còn người hành mà không nói, thì tự cứu thoát người. Cho nên cái tu phải thực hành. Bất cứ môn phái nào ở thế

gian, phải thực hành mới có kết quả. Cả cái nghề nghiệp làm ăn ở thế gian, chúng ta không nhúng tay vào việc và không chịu trách nhiệm thì việc không bao giờ thành. Phải đích thân trách nhiệm việc mới thành. Các bạn thấy rõ chưa? Cuộc đời của các bạn thực hành được một giai đoạn, thì các bạn gặt hái được một tâm linh sáng suốt. Các bạn làm được một điều công quả, thì Trời sẽ trả lại cho các bạn đầy đủ, không thiếu. Mà nếu các bạn làm được một chút công quả mà các bạn kể lể, thì chính các bạn từ chối món quà của Thượng Đế mà thôi. Cho nên con người Vô Vi rất dũng, tôi đã được gặp rất nhiều anh em, cũng như ở bên Mỹ, tôi đã gặp! Người ta không biết kinh kệ nhiều, không biết tu hành nhiều, nhưng mà sự phát tâm của họ rất cao, họ nghèo thật, họ dám hi sinh của cải, họ dám hi sinh nhân lực của họ, để xây dựng một thiền viện để cho mọi người có cơ hội để tới đó, tự thức, sửa tâm sửa tánh, sau cơn động loạn

sai lầm của chính mình, tới đó cầm khâu mà để thấy mình là ai. Và chính những người đang xây dựng nơi đó là toàn những người nghèo, không phải giàu, làm lụng lao động, dành dụm, nhưng mà phát đại nguyện đóng góp, không phải xảo trá! Hạnh rất cao, rất đáng phục. Hỏi mỗi người của chúng ta khắp năm châu, có tinh thần đó, vậy chớ huynh đệ tử muội chúng ta ở thế gian, thấy rõ sự đoàn kết là tòa sen không? Tinh thần đoàn kết, hạnh hi sinh cao cả phải tòa sen không? Cho nên một số người anh em ở bên Mỹ, đã làm điều này, bị pha dèm bị chửi bới, bị đủ thứ hành hạ của đời nhưng mà tâm người vẫn tha thứ và cười vui, bỏ sự tranh chấp, trở về với thanh tịnh, trở về với ý chí giải thoát, cho nên mới phát tâm lập một cái thiện viện nho nhỏ, để làm thí điểm cho các nơi ở tương lai, tôi rất cảm động! Tôi nghèo, tôi nhịn ăn nhịn xài, cũng phải đóng góp, không thể nào từ chối!

Cho nên mỗi người chúng ta, mỗi người làm một chút, thì việc lớn nhỏ cũng thành, một cách tốt đẹp! Nếu chúng ta còn ở trong tranh chấp, phê phán và không sử dụng khả năng sáng suốt của chính mình, thì hạnh từ bi kiếp nào mới có. Cho nên chúng ta phải khen, thấy rõ ràng những người phát tâm từ đáy lòng của họ, họ vì mọi người, tâm thức họ vì mọi người, và họ đã thấy sự sai lầm của họ quá nhiều. Họ muốn làm một điều sáng suốt để tận diệt những sai lầm của chính họ, cho nên họ mới lập hạnh hi sinh như vậy. Tôi thấy tinh thần tu học của Vô Vi chơn chánh, làm đúng theo những gì tôi đã và đang làm, thì chúng ta mới thấy sức mạnh và khả năng sẵn có của chính mọi người, tiềm tàng trong sự thiên định, chứ không phải tiềm tàng trong lý thuyết. Nhiều người xem sách, đọc sách, mượn lý thuyết bên ngoài, nhưng mà kỳ thật không sử dụng sự sáng suốt bên trong của chính mình. Thì đó là trì

trệ mà thôi, vì lời nói lý lẽ của chúng ta không đem vào trong tâm thức được, vì khả năng của các được bạn bao nhiêu độ thì các bạn phải xây dựng tiến hóa lên, thì các bạn mới có kết quả! Còn đi lượm của người ta, trở về với chính mình thì không bao giờ có kết quả!

Cho nên phần hồn của con người là quan trọng! Nếu các bạn thức tâm và hướng thượng, dụng ngay trung tim bộ đầu của các bạn hướng thượng, để niệm Phật, niệm danh Cha, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, lúc đó các bạn mới thấy rằng, sung sướng vô cùng, trong tôi đã có! Và tôi sẽ xử dụng, càng xử dụng càng thấy dễ dãi, càng xử dụng càng thấy thanh thoát, không thiếu sót một mảy may nào. Tại sao chúng ta còn nhờ đỡ bên ngoài nhiều? Cho nên chúng ta phải xử dụng tâm thức của chúng ta.

Các bạn muốn lập làng Vô Vi! Thì do tâm, tôi đã nói! Tâm của các bạn được an định thì cái làng các bạn có! Tâm các bạn còn so đo tăm tối, thì không có cái làng nào mà về với bạn hết! Tịnh xá cũng tâm, thiền đường cũng tâm, thiền đàn cũng tâm, địa ngục cũng tâm. Tâm các bạn không dọn đường thì không bao giờ có! Tâm các bạn càng ngày càng hủy hoại trong sự tăm tối thì các bạn phải xuống địa ngục ngay, không có con đường nào hơn hết. Tâm các bạn càng ngày càng giải thoát, càng bỏ sự tăm tối, dẹp cái bản tánh tham sân si hỷ nộ ái ô dục đó đi thì các bạn đi đến sự sáng suốt, nó rõ như ban ngày. Có gì đâu mà chán, việc làm của các bạn mà các bạn không chịu làm cho bạn, làm sao các bạn tiến! Các bạn đã có rất nhiều sự ảnh hưởng. Những sách quý cũng đòi hỏi các bạn thực hành, chứ không kêu các bạn đọc đi đọc lại, rồi đem bán câu văn để ăn, không có vụ đó!.

Cho nên các bạn, nhiều bạn tu về Vô Vi , hỏi
nào giờ tôi không biết làm thơ làm thi, hỏi
nào giờ tôi không biết nói câu này, bây giờ
tôi thao thao bất tuyệt, ở đâu về đây? Ở đâu đã có
cho tôi, ở đâu đã ban cho tôi, từ ở đâu mà tôi đào ra.
Thì các bạn nghiền ngẫm một chút, thanh tịnh một
chút, mới thấy khả năng của các bạn là vô cùng! Nếu
mà các bạn không chịu nghiền ngẫm để thấy khả
năng của các bạn, thì các bạn càng ngày càng sống
trong chỗ eo hẹp, sống trong sự tham muốn mê chấp
vô lý! Cho nên chúng ta phải tìm cách thanh tịnh,
nhưng mà thế gian nó động quá, làm sao tôi thanh
tịnh được? Chúng ta phải có cái pháp, mượn cái pháp
này, khứ trước lưu thanh, ở trong động mà tôi tìm
tịnh. Mà do sự cố gắng và ý chí của tôi, càng ngày
càng vun bồi, càng xây dựng, càng giữ lấy sự thanh
tịnh! Thực hành thì nó có, chứ có gì!

Bây giờ các bạn có nhà có cửa, có cơm ăn. Nói tôi không có cơm ăn không được! Nhưng mà rùi các bạn ngoài rừng, các bạn lấy gì? Phải tự tìm mà sống! Không có đồ ăn các bạn phải hít thanh khí để mà sống, không có cơm ăn các bạn phải dùng giọt nước để mà sống! Trong mình có yếu ớt các bạn phải vun bồi ý chí bất diệt để mà sống, thấy chưa, khả năng của các bạn có hết, không phải không có! Cho nên việc nào muốn làm cho chung và muốn khuyên người ta tu thì chúng ta phải tu trước! Chúng ta không tu, không sửa tánh, không sửa tâm mà khuyên người ta tu thì chỉ hại người mà thôi và cửa địa ngục sẽ đón chào bạn. Vì bạn không tiến mà, bạn chỉ thụt lùi. Cho nên phải sửa tâm sửa tánh, quãng đại, mở ra. Trời Phật cho ta, ta được, ta cho mọi người! Tận độ chúng sanh! Giới nào cũng được hết! Chớ không phải nói chê đám này khen đám kia. Nói đám này tà, khen đám kia chánh. Tà

chánh cũng có cơ hội tiến hóa! Ngành nào cũng ở trong kích động và phản động, và thử thách để tiến hóa! Chớ Thượng Đế không bỏ một ai! Mặt trời các bạn thấy, chiếu các nơi chớ đâu có chiếu riêng cho một người mà hành đạo giỏi đâu! Mặt trời chiếu cho càn khôn vũ trụ, côn trùng vạn vật, đồng được hưởng trong chu trình tiến hóa. Hỏi chứ sự thanh tịnh sáng suốt của Thượng Đế có chiếu không? Nếu không có sự thanh tịnh và sáng suốt của Thượng Đế làm gì có ánh sáng mặt trời! Cho nên sự tinh vi đó, thanh tịnh mới thấy, nếu thiếu thanh tịnh làm sao các bạn thấy được? Bây giờ tôi phân tách ra, các bạn cũng đã thấy rồi, mặt trời đâu có chiếu riêng cho bạn đâu, có chiếu riêng cho ông tỷ phú đâu, có chiếu riêng cho người đau khổ đâu. Nó chiếu cho tất cả mọi người đồng tiến, thấy chưa? Và tâm chưa thức, nếu thức thì như nhau. Nếu thức thì chúng ta đồng xử dụng tính chất bình đẳng trong chu trình tiến hóa.

Cho nên Vô Vi tự tu tự tiến! Mà ngày hôm nay càng ngày càng bành trướng, các bạn mới thấy sự phát tâm siêu nhiên của mọi giới! Cho nên mới có cái Đại Hội, tự nhiên phát ra một cái Đại Hội, mà không ai bày hết. Cho nên nói ùn ùn ùn ùn, nhào vô nói làm Đại Hội, lạ kỳ? Là do đâu? Do sự phát tâm của xung quanh, do sự phát tâm của mọi nơi mọi giới, nó qui về cấu trúc của siêu nhiên và để học sự sáng suốt của Bề Trên! Một lần Đại Hội, một lần trao đổi, một lần thâm thúy trong tình đạo và tìm cách để giải thoát cho chính mình. Cho nên một lần chúng ta được thiên chung là chúng ta được Đại Hội rồi! Anh em huynh đệ mọi người đều hướng chung về một đường lối thanh thoát, giải thoát, cởi mở, từ bi, hỉ xả. Càng ngày càng thấy rõ đường đi hơn. Trong Vô Vi nói qua nói lại, nói tranh chấp nhưng mà rồi cũng phải tha thứ và thương yêu, không có người đó làm sao tôi hiểu cái câu này,

không có câu hỏi của anh bạn kia làm sao tôi biết câu trả lời, để tương trợ lẫn nhau trong tinh thần xây dựng siêu nhiên.

Cho nên chúng ta đã và đang có, một khối đang học và đang tiến. Học tới trình độ nào đó rồi khép cái mồm, ngồi yên. Không phải giận bạn đạo mà không đến, nhưng mà vì người thấy rằng đây là quý và người ở nhà để nhường cho những người mới tới. Những người mê tín, những người động loạn, những người tà tâm cũng được đến để nghiên cứu. Rồi lần lần họ tự thức, tiến thành cộng đồng Vô Vi cởi mở. Cho nên phải tu, phải thực hành. Ngày hôm nay, không nhiều thì ít, chúng ta cũng đã thực hành, rồi cũng có một số lợi dụng Vô Vi, dụng lý thuyết, nói đủ thứ mà hành không có. Rồi đây sẽ có rất nhiều, người Vô Vi xưng Vô Vi gạt Vô Vi cũng có. Bất cứ tổ chức nào cũng có, tổ chức cộng đồng nhân loại

đều có hết. Cho nên chúng ta phải hiểu, tự tu tự tiến, của ông Trời, không phải của chúng ta, không bao giờ gặt được, có gặt bao nhiêu thì cũng phải trả lại.

Chúng ta xuống đây thấy rõ định luật vay trả rồi! Chúng ta có vợ có con phải chịu trách nhiệm đối với vợ con, không nên bỏ vợ con mà tự hại lấy mình. Phải gánh vác, vì bài học chúng ta chưa hoàn tất! Chúng ta thấy còn trở ngại là chúng ta chưa hoàn tất, chưa trả xong bài, vì bản chất lười biếng không trách nhiệm. Cho nên phải từ bỏ bản chất đó và xây dựng sự dũng cảm vì đường đi ở tương lai ta phải tự đi, không ai đi dùm cho ta. Giờ phút lâm chung bạn không có nhờ ai đi dùm, chính bạn phải tự đi. Bạn có khôn khéo cách mấy, bạn cũng phải tự đi. giờ phút lâm chung là quyết định tất cả mọi sự việc, bạn phải ra đi, chứ không phải nhờ người khác đi dùm được. Quan trọng ở

điều này, phải nhớ điểm quan trọng, các bạn đến đây bởi một mình, rồi các bạn phải trở về với một mình. Điểm linh quang đó không bao giờ diệt. Nếu diệt thì các bạn không còn có tội! Mà không diệt thì luôn luôn các bạn phải có tội, tội là sao? Vì bản tánh sân si tranh chấp tâm tối đó nó tạo tội cho chính bạn. Mà bạn giải tỏa nó được không bao giờ bạn còn tội! Cho nên cố gắng tu để xóa bỏ liền, ơn trên sẽ xóa bỏ. Tại sao? Vì tâm trí ta không có nghĩ sai cho một người khác, không nghĩ xấu cho một người khác, thì hào quang các bạn được thanh thoát, ngay trung tim của bộ đầu của các bạn được cởi mở, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Việc làm thanh nhẹ, một việc cho tất cả mọi việc. Các bạn thấy chưa? Ông Trời mưa một cái là mọi người phải lo hết, phải một việc cho mọi việc không? Ông Trời nắng thì mọi người vui hết, phải một việc cho mọi việc không? Tâm thức của các bạn ở trong gia đình cũng vậy, các bạn vui vợ con vui, các

bạn buồn vợ con buồn các bạn thấy không? Chúng ta mất quân bình! Phải nhìn nhận vợ con là miếng gương cho chúng ta soi. Mà nếu chúng ta mất quân bình, thì chúng ta dòm vợ con thấy không có yên ổn.

Cho nên tôi mong rằng, không nhiều thì ít, ở thế gian các bạn cũng học trong trường đời, học trong trường học, học trong văn chương, học trong sự kích động phản động, học trong những sự lừa đảo của nhơn sanh, các bạn mới thức tâm và trở về tự chủ.

Cho nên hôm nay, duyên lành đến, Thượng Đế đã ban ơn cho tôi được tái ngộ các bạn nơi đây, và chúng ta trong giây phút thiên chung, trao điển trong tinh thần xây dựng, không nhiều thì ít, huynh đệ tử muội chúng ta cũng mở tâm và cũng ước mong tâm chúng ta sẽ trở nên một đóa hoa sen thanh nhẹ, không còn sự ô nhiễm trần trọc trong bản chất tham sân si hỉ ó ái ó dục. Cố gắng đi!

Một ngày nào chúng ta sẽ đem lại sự ảnh hưởng tốt đẹp, để cứu độ chúng sanh trong tinh thần từ bi và bác ái!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng